

שש מצוות תמידיות

הגה. שויתי ה' לנגדי תמיד הוא כלל גדול בתורה ובמעלות הצדיקים
אשר הולכים לפני האלקים, וכו' (רמ"א או"ח סימן א' סעיף א')

ד לאהוב המקום ב"ה, שנאמר: **"ואהבת את ה' אלקיך וגו"**, וכיצד יגיע האדם לאהבה? הוא על ידי התורה, וכדאיתא בספרי, לפי שנאמר "ואהבת", איני יודע כיצד לאהוב את המקום, ת"ל "והיו הדברים האלה אשר אנכי מצוך היום על לבבך", שמתוך כך אתה מכיר את מי שאמר והיה העולם, כלומר, שעל ידי ההתבוננות בתורה יכיר את גדולתו של הקב"ה, שאין לו ערך ולא קץ, ותתיישב האהבה בלבו בהכרח. וענין המצוה, שיראה האדם להשים כל מגמתו וכל מחשבתו אחר אהבת השם יתברך, ויעריך בלבו כי כל מה שיש בעולם מעושר ובנים וכבוד, הכל הוא כאין נגד אהבתו ית', וייגע תמיד בבקשת חכמת התורה למען ישיג ידיעה בה'. והקובע את מחשבתו בענינים הגשמיים ובהבלי העולם שלא לשם שמים, רק להתענג ולהשיג כבוד, ביטל עשה זו וענשו גדול.

ה להיות יראת השם יתברך על פניו תמיד לבלתי יחטא, וע"ז נאמר: **"את ה' אלקיך תירא"**. ומי שבא דבר עבירה לידו, חייב להעיר רוחו ולתת אל לבו באותו הפרק, שהקב"ה משגיח בכל מעשי בני אדם אף אם יהיו במחשך מעשיהם, וישיב להם נקם לפי רוע המעשה, וכדכתיב: "אם יסתר איש במסתרים ואני לא אראנו נאם ה' וגו'".

ו שלא נתור אחר מחשבת הלב וראיית העינים, שנאמר: **"ולא תתורו אחרי לבבכם וגו"**, ואמרו חכמים: "אחרי לבבכם" - זו אפיקורסות, "ואחרי עיניכם" - זו זנות. ובכלל אפיקורסות הוא כל מחשבות זרות שהם היפך דעת התורה, ובכלל זנות הוא מי שהוא רודף אחר תאוות העולם מבלי שיכוין בהם כלל לכוונה טובה, כלומר שלא יעשה אותם כדי שיעמוד בריא ויוכל להשתדל בעבודת בוראו, רק כוונתו תמיד להרבות תענוגים גדולים לנפשו.

ז לקטתי מלשונו הנחמד בקצרה וקילורין הם לעינים, ואשרי המקיימם כראוי.

ביאור הלכה או"ח סימן א' סעיף א'

הרוצה לקיים "שויתי" כראוי יזדרז לקיים מה שנכתוב בשם ספר החינוך, ומפני גודל חביבותם העתיקים כמה גדולים בספריהם. וזה לשון החינוך (בהקדמתו ובסימן כ"ה כ"ו תי"ז תי"ח תל"ב שפ"ז) שש מצוות חיונן תמיד, לא יפסקו מעל האדם אפילו רגע אחד כל ימיו, וכל זמן וכל רגע שיחשוב בהן קיים מ"ע, ואין קץ למתן שכר המצות, ואלו הם...

א להאמין שיש אלוק אחד בעולם שהמציא כל הנמצאות, ומחפצו ורצונו הוא כל מה שהוא עכשיו ושהיה ושיהיה לעדי עד, ושהוא הוציאנו ממצרים ונתן לנו התורה. וזהו מ"ע דכתיב: **"אנכי ה' אלקיך אשר הוצאתיך וגו"**, ופירושו - תדעו ותאמינו שיש לעולם אלוק המשגיח, שהרי הוצאתיך מארץ מצרים.

ב שלא נאמין בשום אלהים זולתו, שנאמר: **"לא יהיה לך אלהים אחרים על פני"**, ואפילו מודה שהקב"ה שולט על הכל, רק שידמה בדעתו שמסר הנהגת העולם למלאך או לכוכב, ה"ז מודה בע"ז ועובר על "לא יהיה לך אלהים אחרים על פני". אלא יאמין שהקב"ה בעצמו ובכבודו משגיח בכל העולמות, ואין לשום נברא כח לעשות דבר בלתי רצונו, ולכן נקרא הקב"ה אלקי האלקים.

ג ליחדו, שנאמר: **"שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד"**, ופירושו: שמע ישראל ודע כי ה' שהיה את הכל ברצונו, והוא אלקינו המשגיח בכל העולמות, הוא ה' אחד בלי שום שיתוף.